

Библиотека
Прозна путовања

Уредница
Марија Вукосављевић

Наслов оригинала
Ivona Březinová
Začarovaná třída

Detaljnije informacije o svim knjigama Ivone Březinove potražite na
sajtu <http://www.ivonabrezinova.cz/ENstart.htm>

Ивона Бжезинова

Зачарана учионица

Превела с чешког
Зорица Томић-Илић

Илустровао
Тихомир Челановић

Одисеја
Београд, 2010.

САДРЖАЈ

1. Хокус, покус, препарандус	7
2. Камелеон Властица	16
3. Летеће читанке	23
4. Насапуњана Мадла	31
5. Час ликовног васпитања	39
6. Бела табла	48
7. Данко на родитељском састанку	56
8. Час брчкања	68
9. Тајни језик	78
10. Украдена сова	86
11. Превише јакни	93
12. О аутору	103

Хокус, покус, препарандус

Нема збора, била је то лепа учионица.

Окречена у бело, учионица је имала огромну црну таблу и слике у боји по зидовима. Било је доста столова и дупло више столица. Али чему све то кад је била сасвим, али сасвим, празна.

„Ево децо, доводим вам новог ћака”, казала је учитељица Орахова само што је ушла на врата. „Надам се да, да... да... али где су сви?” – промрмљала је очајно и не разумевајући гледала по празној учионици.

„Овде!” – цијукнула је једна школска торба.

„Овде сам”, одазвала се саксија с процветалим кактусом.

„Овде, учитељице, овде”, зашущкао је плакат с таблицом множења.

Учитељица је завртела главом и немоћно се спустила на столицу.

„Јао”, зајечала је столица, а ногари су јој напрсли од терета.

Учитељица Орахова је хитро устала и изви-
нила се:

„Столицо, извини, знам да сам тешка, требало би да држим дијету!”

„Али ја нисам столица, зовем се Аница и презивам се Весела”, зачуо се раздрагани глас. А и како другачије, кад је то заиста била Аница, која је увек Весела, чак и када добије слабу оцену из диктата.

Учитељица је, покушавајући да дође до даха мислила: „Тешко мени, кад би ме видео директор како седам по деци! Шта би рекли Аничини родитељи кад би чули да сам села на ту јадну девојчицу? А нови ученик? Шта ли ће тек он да помисли?!”

Али од новог ученика, који је малочас стајао поред учитељице, није било ни трага ни гласа. Врата су се с треском отворила – БАМ БУМ ДУМ – и разред је одједном био пун, препун деце.

„Шта то би?” – питала се учитељица.

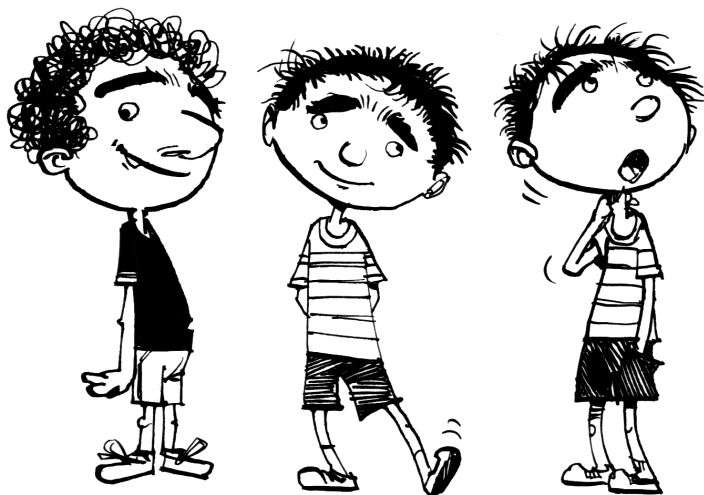
„Шта то би?” – питала су се и деца.

У том тренутку врата су треснула и други пут и одједном се испред табле створио дечак.

Коса му је била црња од табле а очи иско-
лачене, као да тражи некога.

БАМ БУМ ДУМ, врата су се поново затресла
а учитељица је помислила: „Ала је данас про-
маја!” – и одмах кренула ка прозору да га боље
причврсти, како се више не би отварао.

Кад се окренула, на вратима није стајао
нови ђак, сад су била двојица и, док си рекао
трт-мрт, тамо су стајала тројица ђака! Први је
био као други а трећи се од њих разликовао
једино по томе што је његова црна коса била
коврцава.

„Добар дан”, учтиво је рекла је учитељица, као што учитељици и приличи, а онда је протрљала очи да би отерала то несносно, троструко привиђење.

Само, и даље је видела троструко, чак и пошто је ставила боље наочаре. Тројица дечака су стајала код врата као да не могу да се одлуче да ли их има довољно! И сама учитељица као да је очекивала још један злослутни тресак.

Новог треска није било. Напротив. У разред је тихо, сасвим тихо, ушао директор, а врата су се исто тако тихо дошаптавала с довратком. А и како би друго, кад су се у школи сви плашили директора.

„Седите, децо”, казао је спокојно директор, кад га је разред поздравио заједничким устајањем. „Дошао сам да видим нашег новог ћака.”

„Има их тројица, господине директоре”, шапнула је учитељица. „Тројица, погледајте.”

„Хм, да”, рекао је директор и расејано протрљао браду. „Али, колегинице, био је наја-

вљен само један. Да је требало да дођу тројица, то бих свакако запамтио.”

„Добро, дечаци, како се зовете?” – упитала је учитељица и погледала нове ученике искусним учитељским оком.

Деловали су јој некако препредено. Сва тројица су били црнпурасти и радознано су разгледали разред својим црним очима уокви- реним дугим густим трепавицама. Коса им је била црна као школска табла, а то је било неко специјално црnilo, јер је табла у трећем три недавно прелепо обојена.

Ох, само да немају исто тако црну савест, помислила је учитељица, јер се сетила Анице Веселе претворене у столицу и осталих не- обичних догађаја у разреду.

Дечаци су ћутали. Очито им уопште није било до представљања. Истина, њих су тро- јица, али тих других, што их тако радознано посматрају... па тих има тридесет. А свако ко иде у трећи разред одавно зна да је то десет пута више.

„Дечаци, нећете ваљда да се стидите”, прогунђао је директор, али само кобајаги.

Када би то било истински, то би било ОХО-ХООО! То је трећем три и те како добро познато, јер одељење треће три има сопствена искуства. *А искусӣва*, како каже учитељица Орахова, *ничим не моју да се йлаӣе*.

Тројица нових ученика такође су имала своја искуства. Погледали су се међусобно, па је онда онај први иступио мало напред и рекао гласно да би сви могли да га чују:

„Ја сам Хокусфук!”

„Који Хокусфук?” – хтела је да зна учитељица. „Петар Хокусфук или Павел Хокусфук, или можда Михал? Дечко, мораш да нам кажеш цело своје име и презиме. Ево, ја сам Ева Орахова, а ти си?”

„Ја сам Хокусфук Лајош Деметер”, дечак је био прецизан.

„Хокусфук Лајош Деметер?” – зачудио се директор и несигурно погледао учитељицу. „Какво је то необично име? А како се ти зовеш?” – обратио се другом дечаку.

„Ја сам Покусфук”, казао је други дечак. „Покусфук Марош Деметер.”

Разред је зачуђено ћутао.

„Необично”, изјавио је директор и забрињено погледао у трећег.

„А како тебе зову?”

„То ће бити Препарандусфук, видећеш”, прошапутао је Јакуб Алешу.

Трећи дечак се помало несигурно осврнуо по разреду и зауњкао:

„Ја сам Пишта Деметер. Али ме зову Потколлар.”

„Видиш, никакав Препарандусфук”, мунуо је Алеш Јакуба.

Мала Ема, која је седела у првој клупи није више могла да издржи и праснула је у смех. И сви остали су почели да се смеју а код табле је три пара црних очију још више потамнело.

„Да ли ваши родитељи знају за та ваша чудна имена?” – упитала је учитељица, потпуно сметена. Јер, наравно да сви родитељи знају како им се деца зову.

„Да, да”, директор се трудио да спасе ситуацију. „А како се, драга децо, зову ваши родитељи?”

„Јозеф Чајрумбум Деметер и Маргита Слатка Деметерева”, изјавила су углас сва тројица.

Директор је марамицом обрисао ознојено чело и радосно изјавио да има још неке обавезе у петом два.

